

PROLOG

Milé dámy,

tohle je můj **milostný román**. To zní dobře, ne? **Milostný románek se vším všudy**, řekl by Oliver. O něm je ten román především. Taky je trochu o Jeffovi, Richardovi a Robertovi (v tomto pořadí), a kromě toho v něm najdete i několik úplně kratičkových love stories mojí mámy a Ingrid. Ingrid je od dětství moje nejlepší přítelkyně – to pro vaši informaci. Sama nesnáším, když se nemůžu v knížce rychle zorientovat, a jakmile ještě někde na šedesáté stránce pořádně nevím, kdo je kdo, jdu od toho – asi chápete, že přesně tomu bych se ve vašem případě ráda vyhnula. Takže když už jsem zmínila Ingrid: Jestli chcete vědět, jak Ingrid vypadá, představte si herečku Julii Roberts, přidejte jí v duchu pořádnou mezírku mezi předními řezáky, uberte jí bratru deset let a třiadvacet centimetrů výšky – a máte naprosto přesnou Ingrid. Tytéž bohaté vlasy, tytéž krásné oříškové oči, táž hezká široká pusa... Ta mezírka (po pravdě řečeno je to spíš mezera) a hlavně těch chybějících třiadvacet čísel je ovšem pro Ingrid životní prokletí. Samozřejmě že je i tak krásná, ale bohužel ne natolik, aby ji to dělalo nedostupnou. Kdyby byla o třiadvacet centimetrů vyšší a ne-

měla tu díru mezi zuby, troufl by si na ni jen málokterý chlap, ale takhle po ní naopak vyjždějí úplně všichni. Ingrid pro ně představuje nečekaně snadnou možnost, jak přeříznout Julii Roberts; když si vezme boty na čtvrtmetrovém podpatku (jiné ostatně nenosí) a zavře pusou, je ta iluze skoro dokonalá.

Máma se jmenuje Jana a pracuje jako překladatelka na volné noze. Občas říká, že překládá českou hloupost do angličtiny, němčiny a španělštiny. Říká to hlavně tehdy, když má vztek na různé rádoby špičkové manažery, co se za celý život nedokázali naučit žádný jazyk, a přesto netrpělivě pomlaskávají, když se jim zdá, že máma slova jako **spádoviště k rozpouštění vlaků, rozběžný bod** či **svázný pahrbek** (tohle chtěl po mámě nedávno přeložit nějaký papaláš přes železnice) překládá příliš pomalu.

Já se jmenuju Laura, letos mi bylo dvaadvacet a pracuju v redakci časopisu *Vyrovnaná žena*. Oliver kdysi poznamenal, že **Vyrovnaná žena je Bravo pro čtyřicetileté**, což je sice docela vtipné přirovnání, ale samozřejmě neplatí univerzálně. Například mojí mámě sice **je** přes čtyřicet, nicméně náš časopis nikdy nečte. Tvrdí, že pro ni osobně je *Vyrovnaná žena* něco podobného jako ta kazeta relaxační hudby, kterou loni dostala od Richarda k Vánocům: místo aby ji uklidňovala, příšerně ji rozčiluje. Na té kazetě je smíchaný ptačí zpěv se šuměním moře, což máma už po pár minutách poslechu označila za **smrtnou kombinaci**, a při jednom obzvlášť energujícím ptačím trylku pak kazetu doslova vyrvala z rádia.

No, to by snad pro začátek stačilo.

Jednu postavu jsem vám zatím zamlčela – sama nevím proč.

Možná proto, že občas pochybuji, jestli ta postava vůbec existuje.